

Arrest

nr. 67 108 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 25 mei 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel van 8 juni 2011 om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. D'HAESE, die *loco* advocaat L. KENNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 31 maart 2011 geeft de Commissie van advies voor vreemdelingen een negatief advies met betrekking tot de duurzame lokale verankering van verzoeker in België.

Op 25 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 8 juni 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.12.2009 werd ingediend door :

A, O. (R.R.: 656010100132)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich in de aanvraag meerbepaald op punt 2.8A van de vernietigde instructies. Om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009 dient betrokkene aan drie cumulatieve voorwaarden te voldoen. Ten eerste moet betrokkene een ononderbroken verblijf in België hebben van tenminste 5 jaar teruggerekend vanaf 15.12.2009. Ten tweede dient betrokkene een wettig verblijf of geloofwaardige poging te hebben gehad voor 18.03.2008. Tenslotte moet betrokkene een lokale verankering in België aantonen, bestaande uit sociale banden, de kennis van een landstaal en de werkbereidheid.

Uit onderzoek van het dossier van betrokkene blijkt dat hij voldoet aan twee van bovengemelde voorwaarden: het ononderbroken verblijf in België en de geloofwaardige poging om een wettig verblijf te verkrijgen in België. Gezien de duurzame lokale verankering, ingeroepen in deze aanvraag, niet op sluitende wijze werd aangetoond, (betrokkene trachtte dit te bewijzen door verscheidene identificeerbare getuigenverklaringen voor te leggen die stellen dat hij moedig, vriendelijk en bereidwillig is. Verder legde hij een recent attest voor waarin gesteld werd dat hij lid is van de vereniging F.C. A.. De leden uit deze vereniging tekenden een petitie bij zijn aanvraag in 2000 en de voorzitter stelde toen dat hij er vrijwilligerwerk verrichtte), maar de aanvraag zelf, op basis van de informatie in het dossier, niet manifest ongegrond lijkt, wordt voor dit specifieke aspect het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen gevraagd. Betrokkene werd uitgenodigd op de zitting van de Commissie op datum van 21.03.2011, waar hij werd bijgestaan door zijn raadsman.

Op basis van de elementen in het dossier en op basis van de zitting van 21.03.2011 besliste de Commissie van Advies voor Vreemdelingen om over te gaan tot een ongunstig advies voor wat de duurzame lokale verankering van betrokkene betreft. Uit de zitting is gebleken dat betrokkene ‘analfabeet blijkt te zijn, zodat het voor hem – naar eigen zeggen – bijzonder moeilijk is om taallessen te volgen. Ter zitting blijkt dat hij, ondanks bijna 20 jaar verblijf in België, slechts over een zeer beperkte kennis Frans en Nederlands beschikt, zodat hij zich nauwelijks verstaanbaar kan maken en zich moet laten bijstaan door een neef. Zijn sociale banden situeren zich uitsluitend binnen een vereniging F.C. A, waar hij ook als vrijwilliger in de kantine zou werken. Betrokkene heeft geen gezinsleven in België. Er woont wel een neef van hem in België. Andere familieleden wonen in Nederland en Frankrijk. Zijn ouders zijn overleden. Hij heeft geen familie meer in zijn land van herkomst Marokko. Er zijn geen bewijzen van enige tewerkstelling. Betrokkene verklaart hier en daar klusjes te doen om te overleven.’

De overige documenten die betrokkene toevoegde aan zijn aanvraag tot regularisatie (een huurovereenkomst, bewijs van woonst en een getuigenis, ziekenhuisfacturen d.d. 2001, 2002, 2007 en 2008, medicatievoorschrift d.d. 07.12.2006, getuigenissen van dokters d.d. 02.03.2007, 02.09.2009 en 20.04.2009, een verzoek tot tenlasteneming dd. 30.10.2007, een attest dringende medische hulp dd. 09.06.2009, een getuigenis dd. 09.06.2009) hebben geen betrekking op de duurzame lokale verankering van betrokkene, doch kunnen enkel een bewijs vormen van de ononderbroken verblijfsduur, die hier niet betwist wordt.

Uit het onderzoek naar het geheel van de feitelijke elementen van het dossier, kan niet anders dan besloten worden dat betrokkene niet voldoet aan alle cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met

betrekking tot punt 2.8A van de instructies, nu betrokkene zijn duurzame lokale verankering in België niet aantoonbaar. Het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen wordt dan ook gevolgd. Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft: er dient gesteld te worden dat de bescherming die door dit artikel geboden wordt hoofdzakelijk het gezin beperkt tot de ouders en de kinderen, zijnde de voldoende nauwe bloedbanden, en dat slechts in uitzonderlijke gevallen dit uitgebreid kan worden tot andere nauwe bloedbanden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Betrokkene levert tevens geen concrete bewijzen dat hij met zijn neef daadwerkelijk een gezin vormt. Bovendien werd in het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen duidelijk gesteld dat betrokkene geen gezinsleven in België heeft. Tot slot dient er opgemerkt te worden dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest 135.236 van 22.09.2004). Betrokkene haalt tevens nog aan dat hij geen enkele band meer zou hebben met zijn land van herkomst. Er dient echter opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk is dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 34 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn zogenaamde integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Tot slot; wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: dat hij al 10 jaar zou sukkelen met gezondheidsproblemen die voornamelijk zouden bestaan uit een aantal (periodiek) zeer ernstige maag- en darmklachten); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Op 8 juni 2011 wordt verzoeker ter kennis gebracht van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede betreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratieve dossier blijkt dat tegen verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgebracht op 2 mei 2001. Tegen dit bevel heeft verzoeker een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend op 14 mei 2001 bij de Raad van State die bij arrest nr. 125.584 op 21 november 2003 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring heeft verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 mei 2001 is aldus definitief en uitvoerbaar. De uitvoerbaarheid van dit bevel staat los van het thans bestreden bevel van 8 juni 2011.

Bijgevolg zal de eventuele nietigverklaring van het thans aangevochten bevel de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigen en voor hem geen nut opleveren omdat de verwerende partij nog steeds het voormelde bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten kan uitvoeren, vermits deze definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774; RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

Het verzoekschrift is in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de wet van 29 juli 1991. Verzoeker stelt dat de beslissing niet juist is gemotiveerd en niet is gesteund op draagkrachtige motieven.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Doordat verweerster het verzoek tot regularisatie heeft afgewezen omdat er volgens haar een gebrek aan lokale verankering is, En doordat verweerster dat vermeend gebrek aan lokale verankering meent te kunnen afleiden uit de taalkennis, het gebrek aan gezinsleven in België en het gebrek aan tewerkstelling; Terwijl verzoeker taalcursussen volgt en heeft gevolgd, wel degelijk een gezinsleven in België heeft, zoveel als mogelijk werkt en met het weinige inkomen toch zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien!

Gezinsleven in België

In hoofdorde meent verzoeker dat verweerster foutief heeft gemotiveerd alwaar verweerster beweert dat verzoeker geen gezinsleven heeft in België, noch soortgelijke relaties die als een gezinsleven kunnen beschouwd worden.

Niets is echter minder waar!

Verweerster heeft volledig het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen gevolgd, en de motivering ervan overgenomen in haar beslissing. In dit advies staat het volgende:

"Betrokkene heeft geen gezinsleven België: Er woont wel een neef van hem in België. Andere familieleden wonen in Nederland en Frankrijk. Zijn ouders zijn overleden. Hij heeft geen familie meer in zijn land van herkomst Marokko. "

Hetgeen wordt beschreven is wel correct doch onvolledig. Verzoeker heeft immers nog andere familieleden in België. Zulks werd aan de Adviescommissie aangetoond via verschillende stukken.

De ouders van verzoeker zijn inderdaad overleden. De overlijdensattesten bevinden zich tevens in de stukken (stukken 4 en 5). Verzoeker heeft inderdaad geen familieleden meer in Marokko. Verweerster betwist overigens niet dat verzoeker geen familieleden meer heeft in Marokko.

Verweerster heeft echter onvoldoende aandacht geschonken aan de familie die verzoeker heeft in België. Er wordt enkel gewag gemaakt van zijn neef, Dhr. Mourat A., die ook aanwezig was op de zitting van de Adviescommissie. Dhr. Mourat A. is geboren in België, is volledig geïntegreerd, spreekt perfect Nederlands en is dit jaar afgestudeerd als makelaar in de verzekeringssector. Dhr. Mourat A. is geboren op 19.08.1986 en is in België opgegroeid, samen met zijn gezin. Verzoeker heeft steeds deel uitgemaakt van dit gezin.

Dhr. Mourat A. werd geboren in Sint-Joost-Ten-Noode, doch is opgegroeid in Ronse. Hij woonde tot voor kort met zijn moeder Jamila O. en zeven broers/zussen in de (...). Ook verzoeker woonde daar in de periode 1993-1997, en in de periode 2003 tot op heden (stukken 7, 8,27 en 29).

Mevr. Jamila O. is de nicht van verzoeker (stukken 3 en 32). Haar moeder en verzoeker waren broer en zus. Stukken 3 en 32 tonen die familieband aan. Stuk 31 toont aan dat verzoeker de zoon is van Mohamed O. en Relxia M.. Mevr. Jamila O. is de dochter van Abdelkarim O. en Fadila M..

Verzoeker heeft de kinderen van Jamilia O., zijn neefjes en nichtjes, mee helpen opvoeden (stuk 28). De rol van verzoeker binnen dat gezin is nog meer toegenomen sinds het overlijden van de echtgenoot van Mevr. Jamila O. (stuk 30 en 31).

Binnen de Afrikaanse cultuur is het immers niet ongebruikelijk dat - bij het overlijden van een gezinshoofd - een man, in casu de nonkel van de moeder, de plaats van de overleden vader inneemt. Door een deel van de vaderrol op zich te nemen, heeft verzoeker een grote invloed gehad bij de opvoeding van de kinderen.

Het is dan ook volledig ten onrechte dat verweerster stelt dat verzoeker hier in België geen gezinsleven heeft. Verzoeker heeft geen familie meer in Marokko, doch in België maakt hij wel degelijk deel uit van een gezin. Verweerster kan niet ontkennen dat hij deel uitmaakt van een gezin, en dat dit een relevant criterium - zoniet het belangrijkste criterium - is bij het beoordelen van de duurzame lokale verankering. Verweerster is daar ten onrechte aan voorbij gegaan.

Talenkennis

Verzoeker woont sinds 1990 in België. Verzoeker leerde in Marokko echter nooit lezen of schrijven. Verzoeker heeft al taallessen gevolgd, en is ook nu ingeschreven voor een taalcursus Nederlands, doch een taal aanleren in die omstandigheden is niet vanzelfsprekend. Verzoeker begrijpt meestal wel wat hem wordt gezegd (Frans/Nederlands), maar heeft moeite om zich uit te drukken. Niettemin stelt verzoeker alles in het werk om die taal te leren. Verzoeker heeft echter zeer veel achterstand en bijgevolg een moeilijke uitgangssituatie.

Verzoeker slaagt er na 20 jaar echt wel in om zich uit te drukken. Hij kent er de mensen in Ronse, en de mensen kennen hem. Ondertussen doet verzoeker er alles aan om zijn talenkennis grondig bij te schaven.

Werkbereidheid

Verzoeker leeft al 20 jaar in België, zonder echter een legale verblijfstitel te hebben verworven.

Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk om een arbeidsovereenkomst voor te leggen.

Verzoeker heeft steeds in zijn levensonderhoud kunnen voorzien, en wel omdat hij gedurende al die jaren als klusjesman aan de slag ging. Dit gebeurde wel telkens bij mensen die hij kende, maar hij werd er ook wel voor betaald. Bovendien stelt hij zich sedert jaren ten dienste van de vereniging F.e. A., door er vrijwilligerswerk te verrichten, maar ook door er – tegen betaling - allerhande kleine opknapwerken en klusjes te doen.

Een arbeidsovereenkomst kan verzoeker niet voorleggen. Verzoeker heeft op dit punt immers 2 grote nadelen

Het is niet mogelijk voor een werkgever om een persoon zonder wettige verblijfstitel aan te werven. Verweerster kan dan ook niet verwachten dat verzoeker het onmogelijke doet.

Verzoeker is inmiddels 55 jaar. Zelfs voor autochtonen is het op die leeftijd echt niet meer vanzelfsprekend om een vaste job te vinden. Verweerster kan geen hogere verwachtingen creëren ten aanzien van verzoeker.

Bovendien moet herhaald worden dat verzoeker, als gevolg van hetgeen hij verdient, in zijn levensonderhoud kan voorzien, zonder dat hij - met uitzondering van de kosten voor dringende medische hulpverlening - een beroep dient te doen op OCMW-steun.

Verweerster houdt dan ook ten onrechte rekening met het gebrek aan bewijs van enige tewerkstelling.

Uit het bovenstaande dient afgeleid te worden dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een duurzame lokale verankering in België.

Verzoeker heeft geen familie in Marokko, zeer weinig familie in het buitenland (Nederland, Frankrijk), doch heeft in België wel degelijk een gezinsleven. Verzoeker woont er samen met dit gezin bijna 20 jaar in Ronse. Verzoeker heeft er een stabiel leven opgebouwd. Hij voorziet zelf in zijn levensonderhoud, en tracht zich binnen zijn eigen mogelijkheden de taal eigen te maken.

Het eerste middel is gegrond."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen,

kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat de door verzoeker ingeroepen elementen als onvoldoende worden beschouwd om in aanmerking te komen voor een regularisatie. Verweerder toetst deze elementen aan de door hem vooropgestelde criteria die hij hanteert binnen de beoordelingsmarge die zijn discretionaire bevoegdheid hem toelaat. Verweerder heeft tevens voor het aspect 'duurzame lokale verankering' advies gevraagd aan de Commissie van advies voor vreemdelingen. Rekening houdende met het ongunstig advies van de Commissie motiveert verweerder waarom hij meent dat de door verzoekers aangehaalde elementen op zichzelf onvoldoende zijn om een machtiging tot verblijf toe te staan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Verzoeker citeert het motief in de bestreden beslissing in verband met zijn gezinsleven in België. Hij stelt dat het motief correct is maar niet volledig. Verzoeker verwijst met name naar zijn nicht Jamila O. bij wie hij tot voor kort inwoonde. Verzoeker stelt dat hij de kinderen van zijn nicht Jamila O. mee heeft helpen opvoeden. Zijn rol in dit gezin is overigens nog toegenomen door het overlijden van de echtgenoot van zijn nicht. Verzoeker maakt aldus deel uit van een gezin.

De Raad stelt vast dat verzoekers beschouwingen geen steun vinden in de stukken van het dossier. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op 8 december 2009 blijkt geen verwijzing naar het gezin van zijn nicht waarvan hij zou deel uitmaken. In de aanvraag stelt hij onder "3.1 sociale banden" het volgende: *"Verzoeker woont sinds 1998 onafgebroken in de gemeente Ronse. In februari 2009 sloot hij een huurovereenkomst af, met betrekking tot een onroerend goed gelegen te 9600 Ronse, (...). Het spreek voor zich dat verzoeker gedurende die ganse periode een aantal zeer duurzame sociale contacten kon opgebouwen.*

Sinds zijn aankomst in België wist verzoeker zich te omringen met tal van vrienden en kennissen. Verzoeker heeft geen enkele (sociale) binding meer met herkomstland Marokko, te meer omdat zijn ouders er gestorven zijn. Het merendeel van zijn naaste familieleden leeft en verblijft in Europa: 2 broers wonen in Frankrijk (in Lille, en heel dicht bij de Belgische grens); 3 broers en nog 1 zus wonen in Nederland." In het administratief dossier bevinden zich stukken in verband met familieleden in Frankrijk en in Nederland. Nergens uit de aanvraag of de bijgevoegde stukken blijkt echter verzoekers bewering dat hij deel uitmaakt van het gezin van zijn nicht Jamilla O. en zijn rol in de opvoeding van haar kinderen. Uit het citaat hierboven blijkt dat hij aangaf sinds 1998 onafgebroken in Ronse te hebben verbleven doch noch uit het citaat, noch uit de andere stukken blijkt enige verwijzing naar zijn nicht of het gezin van zijn nicht of zijn rol als opvoeder van haar kinderen. Waar verzoeker thans verwijst naar de verklaring van mevrouw Jamila O. en het attest van gezinssamenstelling van mevr. Jamila O. (stukken 28 en 29 bij het verzoekschrift) stelt de Raad vast dat deze stukken dateren van na de bestreden beslissing. Verweerder die de beslissing heeft genomen op 25 mei 2011 kon geen rekening houden met de verklaring van zijn nicht op 25 juni 2011 en het attest van gezinssamenstelling van 22 juni 2011 waarvan verweerder geen kennis had of kon hebben. Evenmin blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker gewag heeft gemaakt van zijn nicht tijdens zijn gehoor voor de Commissie van advies voor vreemdelingen. Verzoeker kan aldus verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze stukken en gegevens waar hij stelt dat het motief in de beslissing in verband met zijn gezinsleven "onvolledig" is. De Raad wijst erop dat voor de beoordeling van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing hij zich dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Verzoekers beschouwingen kunnen bijgevolg geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing waarin terecht wordt gemotiveerd, gelet op de stukken die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, dat verzoeker *"Zijn sociale banden situeren zich uitsluitend binnen een vereniging F.C. A, waar hij ook als vrijwilliger in de kantine zou werken. Betrokkene heeft geen gezinsleven in België. Er woont wel een neef van hem in België. Andere familieleden wonen in Nederland en Frankrijk. Zijn ouders zijn overleden."*, en *"Betrokkene levert tevens geen concrete bewijzen dat hij met zijn neef daadwerkelijk een gezin vormt. Bovendien werd in het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen duidelijk gesteld dat betrokkene geen gezinsleven in België heeft."*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de taallessen die hij heeft gevolgd, thans is ingeschreven voor een taal cursus Nederlands en er alles aan doet om zijn talenkennis grondig bij te schaven, doet hij

geen afbreuk aan het motief in de beslissing, overgenomen uit het advies van de Commissie, verzoeker *“analfabeet blijkt te zijn, zodat het voor hem – naar eigen zeggen – bijzonder moeilijk is om taallessen te volgen. Ter zitting blijkt dat hij, ondanks bijna 20 jaar verblijf in België, slechts over een zeer beperkte kennis Frans en Nederlands beschikt, zodat hij zich nauwelijks verstaanbaar kan maken en zich moet laten bijstaan door een neef”*. Verzoeker weerlegt deze vaststellingen niet en toont niet aan dat het motief kennelijk onredelijk is.

Verzoeker betoogt verder dat hij onmogelijk een arbeidsovereenkomst kan voorleggen, al jaren als klusjesman aan de slag is en vrijwilligerswerk te hebben verricht.

Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder, in het raam van zijn discretionaire bevoegdheid en bij de beoordeling van de duurzame lokale verankering, rekening houdt met het werkverleden en de werkbereidheid van de aanvrager. De Commissie van advies voor vreemdelingen, alsook verweerder stellen vast dat verzoeker geen bewijzen van enige tewerkstelling heeft kunnen voorleggen en verklaarde te overleven door klusjes te doen. In de mate verzoeker van oordeel is dat verweerder met deze vaststelling geen rekening mag houden bij de beoordeling van zijn duurzame lokale verankering en het bijgevolg niet eens is met de beoordeling van verweerder, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van verweerder, dit niet volstaat om de motieven te weerleggen. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten betekent niets anders dan dat verzoeker al zijn nog resterende familiale banden zal moeten verbreken, en zal moeten terugkeren naar Marokko alwaar er helemaal geen familie meer is. Bijgevolg dient verzoeker vast te stellen dat verweerder door deze beslissing een inbreuk begaat op artikel 8 EVRM dat het recht op een gezins- en familieleven waarborgt. Het tweede middel is gegrond”

3.4 Vooreerst merkt de Raad op, met verwijzing naar de bespreking onder ‘2. Over de ontvankelijkheid’, dat in zoverre het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, dit beroep onontvankelijk is.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de

persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst erop dat hij *“zijn nog resterende familiale banden zal moeten verbreken, en zal moeten terugkeren naar Marokko alwaar er helemaal geen familie meer is”*.

Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Het louter bestaan van een huwelijksband is op zich aldus niet voldoende. Verzoeker dient daarnaast aan te tonen dat er ook sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie. Verweerder heeft in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, correct vastgesteld aan de hand van de gegevens waarover hij beschikte, dat er geen sprake was van een gezins- of familieleven in België.

Zelfs aangenomen dat verzoeker deel zou uitmaken van het gezin van zijn nicht (hetgeen hij aanvoert onder het eerste middel), merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van verweerder een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied. Het gegeven dat verzoeker reeds jaren in België heeft verbleven, zij het steeds illegaal en waarbij hem reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, maakt niet dat aan verzoeker thans een verblijfsrecht moet worden toegestaan. Verzoeker toont overigens niet aan dat hij in zijn land van herkomst geen familie meer heeft.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5 In het derde middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name van het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Verzoeker herhaalt dat de door verweerder genomen beslissing als gevolg heeft dat hij naar Marokko dient terug te keren, zonder dat hij daar ook maar enige familie meer heeft. Deze beslissing is bijgevolg niet evenredig of proportioneel aan het algemeen belang dat door verweerder wordt nagestreefd.

Verzoeker is hier al 21 jaar, en woont ook al 21 jaar in dezelfde gemeente. Heel veel inwoners van Ronse kennen verzoeker. Nu verzoeker al 21 jaar ononderbroken in Ronse verblijft, kan verweerder toch niet op ernstige wijze ontkennen dat er in hoofde van verzoeker hoe dan ook sprake is van een zekere lokale verankering. Verzoeker heeft er gedurende die 21 jaar niet geleefd als een geïsoleerd man. Het beoordelen van een duurzame lokale verankering gebeurt immers niet volgens een strikt opgelegd aantal criteria. Het aantal parameters waarop wordt beoordeeld, zoals bijvoorbeeld talenkennis, werkbereidheid, gezinsleven, ... is niet limitatief. Verweerder dient de situatie in haar volledigheid te beoordelen. Verzoeker heeft al aangetoond dat hij in België wel deel uitmaakt van een gezin, dat hij zoveel als mogelijk tracht te werken om in zijn levensonderhoud te voorzien, ... Daarnaast kan verweerder toch niet zomaar voorbijgaan aan het gegeven dat verzoeker reeds meer dan 20 jaar in België verblijft.

Verzoeker mocht er na 20 jaar toch op vertrouwen dat verweerder hem beschouwd als zijnde lokaal verankerd. De beslissing van verweerder betekent dat verzoeker na 21 jaar het land moet verlaten, zijn

familie moet verlaten, zijn sociale banden moet verbreken, ... om vervolgens terug te keren naar zijn land van herkomst waar verzoeker geen enkele band meer heeft. De beslissing van verweerster is in die zin disproportioneel. Bovendien lijkt alle rechtszekerheid weg te vallen, nu beslist werd dat een persoon die gedurende meer dan 20 jaar in België woont, niet lokaal verankerd blijkt. Dit kan niet ernstig worden volgehouden.

Het derde middel is bijgevolg gegrond."

3.6 De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid tot de conclusie is gekomen dat verzoeker onvoldoende aantoonde de regularisatie te kunnen bekomen met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aangezien verzoeker niet voldoet aan de voorwaarde van duurzame lokale verankering van criterium 2.8A van de vernietigde instructie waarvan verzoeker de toepassing heeft gevraagd. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Waar verzoeker van mening is dat de bestreden beslissing disproportioneel is, merkt de Raad op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Zoals hoger al uiteengezet werd de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat verzoeker een schending van dit beginsel niet met concrete gegevens aantoonde.

Verzoeker betoogt dat hij geen familie meer heeft in Marokko en na 21 jaar verblijf in België wel degelijk zijn duurzame lokale verankering heeft aangetoond.

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat het erg onwaarschijnlijk is dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, alwaar hij ruim 34 jaar heeft verbleven. Verweerder stelt dat zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het land van herkomst. Verzoeker betwist dit motief niet, laat staan dat hij het weerlegt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de 'duurzame lokale verankering' beoordeelt aan de hand van verschillende feiten, niet enkel de duur van het verblijf in België. Verweerder oordeelt, na ongunstig advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen dat de duurzame lokale verankering onvoldoende is aangetoond. Zoals onder het eerste middel is besproken, blijkt dat de beslissing in alle redelijkheid is genomen.

Verzoeker toont de schending van de aangevoerde beginselen niet aan.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN